

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	8122204470
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8122204470.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcu: V. Č., nar. XX. XX. XXXX, N. XX, právne zastúpený JUDr. Vladimír Milas, advokát, Prešov, Masarykova 13, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/38/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 13. septembra 2023 sp. zn. 3Co/24/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 12. decembra 2022 č. k. 29C/38/2022 - 128 rozhodol tak, že žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej. (II. výrok)

1.1. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, 3, 4, § 9 ods. 1, 2, 3, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o zmene niektorých zákonov. Rozhodnutie okrem iného odôvodnil zistením, že žalobca sa predmetnou žalobou domáha nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Er/1528/2008 vo výške 712 eur, ktorá je súčtom sumy 111,60 eur a sumy 600,60 eur. Suma 111,60 eur predstavuje zostatok zo sumy 1.340 eur, ktorú žalobca zaplatil súdnemu exekútorovi a z ktorej si žalobca už sumu 959,41 eur a sumu 268,99 eur uplatňuje v iných konaniach. Suma 600,60 eur predstavuje náhradu za stratu času v uvedenej exekučnej veci. Podľa žalobcu bolo proti nemu vedené nezákonné exekučné konanie na základe poverenia vydaného súdom vo veci oprávneného MONEY PLUS, a.s. vykonávané súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šupom v exekučnej veci EX2010/2008. Ďalej sa domáha nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala

žalobcoví vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Er/1528/2008, a to porušením povinnosti podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, vydaním poverenia na vykonanie exekúcie v rozpore so zákonom, následne 11 rokov trvajúcou nezákonnou exekúciou, a napokon prietiahmi v konaní pri rozhodnutí o podnete žalobcu na zastavenie konania. Súd konštatoval, že pokiaľ žalobca namieta nesprávnosť úradného postupu Okresného súdu Prešov pred vydaním poverenia v predmetnej exekučnej veci ako individuálneho právno-aplikačného aktu, potom nesprávnosť úradného postupu súdu v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu vydaniu poverenia sa prejavila priamo v obsahu vydaného rozhodnutia, a preto z hľadiska zodpovednosti za škodu môže byť hodnotená len podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Po udelení poverenia môže súdny exekútor upovedomiť povinného o začatí exekúcie a tým mu zakázať nakladať s majetkom, ktorý podlieha exekúcií. Poverenie na vykonanie exekúcie nevykazuje priame právne účinky voči osobe povinného, preto povinný voči nemu ani nemôže využiť žiadne opravné prostriedky. Až upovedomenie o začatí exekúcie je procesným úkonom súdneho exekútora, ktorým vznikajú priame právne účinky voči povinnému, povinný proti upovedomeniu môže podať námietky. Z podania exekútora povereného predmetnou exekúciou (č. l. 96 spisu) vyplýva, že povinný žalobca upovedomenie o začatí exekúcie prevzal dňa 12. 08. 2008, a v zákonnej lehote voči exekúcií námietky nepodal. V tejto súvislosti súd uviedol, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu z nezákonného rozhodnutia je vyčerpanie možností podať proti nezákonnému rozhodnutiu riadne opravné prostriedky, ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa. Keďže žalobca proti upovedomeniu o začatí exekúcie nepodal námietky, neuviedol akékoľvek okolnosti súvisiace so skutkovým a právnym stavom, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., potom neboli splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu nezákonnou exekúciou v zmysle ust. § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z.

1.2. Pokiaľ žalobca namietal prietahy v konaní 2Er/1528/2008 Okresného súdu Prešov, v súvislosti s vedením dlho trvajúcej neprípustnej exekúcie (po dobu 11 rokov), k tomu súd uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým by bolo možné konštatovať, že došlo k prietahom v predmetnom exekučnom konaní v súvislosti s nečinnosťou súdu. Zo sťažnosti žalobcu na nečinnosť súdu adresovanú predsedovi Okresného súdu Prešov nevyplýva, že by boli konštatované prietahy konajúceho sudcu. Taktiež z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 135/2020, v ktorom konaní žalobca namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a právo na spravodlivé súdne konanie, ústavný súd konštatoval, že špecifikom exekučného konania je, že toto je spravidla v rukách súdneho exekútora, a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, respektíve súdneho exekútora. Je teda zrejmé, že dobu od udelenia poverenia na vykonanie exekúcie (12. 08. 2008) do času, keď žalobca podal podnet na zastavenie exekúcie (08. 06. 2018), nemožno pripísať na ťarchu súdu, pretože v uvedenom období zodpovedal za vedenie a priebeh exekúcie súdny exekútor. Vzhľadom na to, že žalobca v ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa článku 48 ods. 2 ústavy, postup súdneho exekútora, Ústavný súd SR predmetnú fázu exekúcie neposudzoval. Ústavný súd SR uznal, že postup súdu nebol vo veci celkom optimálny, a efektívny, keďže súd potreboval na rozhodnutie o návrhu žalobcu na zastavenie exekúcie viac ako jeden rok, avšak túto dobu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska vyhodnotiť ako takú, ktorá by dovoľovala prijať záver o porušení práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov v zmysle článku 48 ods. 2 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú odmietol. Na základe vyššie uvedených skutočností súd uzavrel, že neboli splnené podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu za nečinnosť Okresného súdu Prešov v jedenásť rokov trvajúcej exekúcie a nevydaním rozhodnutia o podnete žalobcu na zastavenie exekúcie bez zbytočných prietahov, preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.3. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 3Co/24/2023 zo dňa 13. septembra 2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil (I. výrok) a rozsudok

vo výroku II. zrušil, a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. (II. výrok)

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že vo veci bol v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinstančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenal, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôraznil aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

2.2. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. musí žalobca preukázať splnenie 3 podmienok, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu a nemajetkovú ujmu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to a/ existenciu nesprávneho úradného postupu, respektíve nezákonného rozhodnutia, b/ vznik škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, respektíve nezákonným rozhodnutím vzniknutou škodou. Tieto podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané, nakoľko len pravdepodobný záver o ich splnení, prípadne splnení len niektorej z nich je nepostačujúci. Požiadavka na kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu vedie k tomu, že ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nároku na náhradu škody nemožno vyhovieť bez ohľadu na to, že sú splnené ostatné podmienky. V konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca povinný preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, t. j. nesie dôkazné bremeno. Z uvedeného je nutné vyvodit', že samotné poukazovanie žalobcom na všeobecnú judikatúru ESRP a Ústavného súdu SR na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy nestačí, ale je nutné v každom jednom súdnom konaní preukázať jej vznik a výšku, a to v priamej príčinnej súvislosti s konkrétnym úradným postupom a u konkrétnej osoby poškodeného. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie žiadnej z vyššie uvedených podmienok, s ktorými zákon spája vznik zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko už v žalobe absentuje jednoznačné označenie titulu - príčiny vzniku škody. Nárok na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci vzniká za predpokladu, že existuje relevantný titul uplatneného nároku, teda že existuje nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup spĺňajúci pojmové znaky vymedzené samotným zákonom č. 514/2003 Z. z. Žalobca na jednej strane poukazuje na vydané poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré považuje za nezákonné rozhodnutie, a následne má za preukázané, že v exekučnom konaní došlo k prietahom v konaní, ale čo malo byť príčinou vzniku škody jednoznačne neuvádza. Odvolací súd zároveň poukázal na vyššie uvádzaný priebeh exekučného konania, v ktorom súdny exekútor bol súdom poverený na vykonanie exekúcie, pričom upovedomenie o začatí exekúcie žalobca ako povinný v exekučnom konaní prevzal dňa 12. 08. 2008, a v zákonnej lehote nepodal voči exekúcii námietky. Skutočnosť, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie ešte nemožno považovať za ústavne relevantný zásah do podstaty základného práva na spravodlivý proces, keďže ide o začiatkové štádium exekučného konania, keď súd predbežne zisťuje či existuje spôsobilý predbežný exekučný titul. Dôkazom toho, že nejde o nesprávny postup všeobecného súdu je aj skutočnosť, že povinný sa má možnosť brániť podľa rozsahu exekúcie, alebo namietať exekučný titul

bezprostredne po tom, čo mu je doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Súd prvej inštancie správne v dôvodoch rozhodnutia zdôraznil, že v období rozhodovania o vydaní poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, existovala výrazne nejednotná súdna aplikačná prax týkajúca sa posudzovania právnych účinkov rozsudkov vydaných v rozhodcovských konaniach. Aj z rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky predložených žalobcom vyplýva, že exekučné súdy síce zamietali žiadosť o udelenie poverenia na základe rozhodcovských rozsudkov, avšak nie pre neplatnosť rozhodcovskej doložky, ale z dôvodu, že tieto zaväzovali povinných na nedovolené plnenie spravidla v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z. z. Až Najvyšší súd SR zaujal stanovisko k povinnosti exekučných súdov skúmať existenciu, respektíve platnosť rozhodcovských doložiek vo svojich rozhodnutiach zo dňa 21. 03. 2012 pod sp. zn. 6Cdo/1/2012, a zo dňa 16. 01. 2013 pod sp. zn. 6Mcdo/9/2012.

2.3. Žalobca svoje tvrdenie o nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora oprel len o skutočnosť, že exekúcia bola neskôr (po vydaní a doručení poverenia na vykonanie exekúcie zo strany súdu súdnemu exekútorovi) dňa 27. 06. 2019 uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/1528/2008 vyhlásená za neprípustnú a zastavená na základe toho, že rozhodcovská doložka (uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere) bola dodatočne súdom vyhodnotená ako nekalá, postihnutá sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a o svoje tvrdenie, že súdny exekútor ako orgán výkonu verejnej moci si musel byť vedomý, že exekučný titul je nezákonný a exekúcia vedená byť nemôže. V konaní bolo preukázané, že žalobca ako povinný nepodal proti exekúcii námietky, dlh dobrovoľne splácal a počas 9 rokov nepodal súdnemu exekútorovi ani podnet na zastavenie exekúcie. Uvedené je o to vypuklejšie, že v danom prípade tak, ako na to poukázal aj žalovaný, v čase všetkých podstatných úkonov, a to podania návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj vydania poverenia i upovedomenia o začatí exekúcie, exekučný poriadok neobsahoval ust. § 54 ods. 4 Exekučného poriadku, a preto súdny exekútor nemohol v tom čase postupovať v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, teda súdny exekútor postupoval v zmysle platného Exekučného poriadku, keď po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré si žalobca prevzal dňa 12. 08. 2008, proti ktorému žalobca napriek zákonnému poučeniu, nevyužil svoju zákonnú možnosť a nepodal námietky voči exekúcii a ani neskôr neoznámil súdnemu exekútorovi žiadne výhrady a súdny exekútor voči nemu ako povinnému od vydania upovedomenia o začatí exekúcie a zablokovaní motorových vozidiel, nepokračoval iným spôsobom. Z vyššie uvedeného postupu nie je preto zrejmé, z čoho by mala vyplývať povinnosť súdneho exekútora aj po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a vykonaní potrebných úkonov, ak proti povinnému ďalej nepostupoval inak, opakovane a nepretržite v každej fáze exekučného konania, kedykoľvek vždy a bez akéhokoľvek podnetu, či oznámenia zo strany účastníkov či zúčastnených osôb preskúmať zákonnosť exekučného titulu, uzavrel odvolací súd.

2.4. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur, spôsobenej údajným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, odvolací súd poukázal aj na to, že žalobcom nebol v konaní riadne preukázaný ani vznik nemajetkovej ujmy, resp. žalobca vôbec nijako nepreukázal, že by mu nejaká nemajetková ujma v ním tvrdených okolnostiach tohto prípadu vôbec vznikla. V konaní nebolo zjavne preukázané ani naplnenie predpokladu, a to existencia priamej, resp. bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a tvrdenou ujmom tak, aby bolo zrejmé, že k údajnému zmenšeniu majetku, resp. vzniku tvrdenej ujmy malo dôjsť priamo a bezprostredne v dôsledku údajného nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora. Obdobne s prihliadnutím na výšku pohľadávky, ktorá bola predmetom dotknutej exekúcie (617,41 eur s prísl.), sa javí byť nepravdepodobné a v konaní nijako nepreukázané, že by žalobca práve v súvislosti s ním špecifikovaným tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v tejto veci bol nútený odísť zo Slovenska a pracovať v zahraničí a že by postup exekútora JUDr. Miroslava Šupu v predmetnej exekúcii bol i dôvodom jeho zdravotných problémov. Teda žalobca nijako rozumne nevysvetlil a nepreukázal ani to, že by v kontexte všetkých príčin a okolností skutkového stavu bol priamou rozhodujúcou a bezprostrednou príčinou v nich tvrdených následkov práve žalobcom vytýkaný postup (nečinnosť) súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu v exekučnej veci o vymoženie 617,41 eur s príslušenstvom. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, teda s poukazom na to, že žalovaný (štát) zjavne nezodpovedá za žiadny zásah do osobnostných práv spôsobených orgánom verejnej moci podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka na ochranu osobnosti a v konaní nebol zákonom ustanoveným postupom preukázaný nesprávny úradný postup súdneho exekútora, vznik tvrdenej (či už majetkovej

alebo nemajetkovej) ujmy a ani priamy (bezprostredný) vzťah príčiny a následku medzi nimi, čo sú nevyhnutné predpoklady zodpovednosti štátu podľa z. č. 514/2003 Z. z., odvolací súd považoval za správne rozhodnutie súdu prvej inštancie.

2.5. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa absolútne nezaoberal dôkazmi žalobcu o porušení Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a neaplikoval princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa, odvolací súd uviedol, že nepopiera princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa, avšak aplikácia tohto princípu neznamena automatické preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako žalobcom uvádzaná smernica neupravuje spôsob posudzovania vzniku nemajetkovej ujmy, ale upravuje vzťahy spotrebiteľa a dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. Takýto vzťah však nebol predmetom v posudzovanej veci.

2.6. Žalobca vo svojom odvolaní zároveň navrhol odvolaciemu súdu, aby na Súdny dvor EÚ predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázke, či zákon č. 514/2003 Z. z., konkrétne ustanovenie § 9 ods. 2 neodporuje úniijnému právu. K tomu odvolací súd uviedol, že takýto návrh nemá oporu jednak v Civilnom sporovom poriadku, ani v zmluve o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“). V zmysle článku 267 ZFEÚ má Súdny dvor EÚ právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú a/ výkladu zmlúv, b/ platnosti a výkladu aktov, inštitúcií, orgánov alebo úradov, alebo agentúr únie. Ako teda vyplýva zo znenia ZFEÚ, Súdnemu dvoru EÚ neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom EÚ, ani aby vykladal zákonné, alebo iné právne predpisy vnútroštátneho práva, alebo aplikoval právo EÚ na konkrétne situácie v prípadoch prejednávanych vnútroštátnymi súdmi. Cieľom prejudiciálneho konania je „pomôcť“ vnútroštátnemu súdu pri rozhodovaní veci, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, a to všeobecným výkladom ustanovení práva EÚ, resp. posúdením platnosti relevantného právneho aktu EÚ. Súdny dvor EÚ tak môže poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď na ním položené otázky, ktoré sa však musia týkať práva EÚ, a nie vnútroštátneho práva. Prejudiciálne konanie je teda konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ predovšetkým zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Žalobcov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, preto odvolací súd považoval za nedôvodný a bezpredmetný.

2.7. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania medzi stranami sporu je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán platí zásada zodpovednosti za výsledok a zásada zodpovednosti za zavinenie (§ 255 a nasl. CSP). Keďže povinnosť nahradiť trovy konania sa môže v tomto konkrétnom prípade javiť ako neprimeraná tvrdosť, ust. § 257 CSP umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo z časti nepriznal. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, prihliadne sa tiež k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, keďže je potrebné vziať zreteľ, nielen na pomery toho, kto by mal nahradiť trovy konania, ale musí sa uvažovať aj to, ako by sa takéto rozhodnutie dotklo majetkových pomerov oprávnenej strany k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku a podobne. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitosť riešenej právnej problematiky, zložitosť prípadu výkladov medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem.

2.8. Súd prvej inštancie v preskúvanom rozhodnutí sa nezaoberal prípadnou potrebou aplikácie ust. § 257 CSP, pri rozhodovaní o trovách konania. Odvolací súd preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok vo výroku II. zrušil, a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie zistí a vyhodnotí celkové majetkové pomery žalobcu, jeho sociálnu a osobnú situáciu v nadväznosti na charakter prejednávanej veci, zváži, či všetky tieto okolnosti vo svojom súhrne umožňujú prijatie záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, a aplikáciu ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania strán sporu. V tejto súvislosti rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo kritériám určeným v ust. § 220 ods. 2 CSP a zároveň rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby

dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.2. V odôvodnení dovolania uviedol, že ním nastolené námietky podporené judikatúrou Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 324/2021-49 z 14. júla 2022, kde Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa rozsudku súdneho dvora c-488/17, smernice 93/13/EHS, princíp ochrany spotrebiteľa okresný súd vôbec nezohľadnil, v dôsledku čoho z jeho strany došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Odvolací súd sa však absolútne nezaoberal týmito jeho námietkami, rozhodujúcimi pre toto súdne konanie a arbitrárne konštatoval, že ani táto odvolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom nebola naplnená. Odvolací súd sám v rozsudku konštatoval žalobcove vyjadrenia, že protizákonne vedeným exekučným konaním v spojení s nesprávnym úradným postupom trvajúcim 11 rokov, bolo nezákonným zasiahnutím do jeho práva a v rozpore so zákonom bol jeho majetok znížený o sumu 1.340 eur, ktorú zaplatil v rámci protizákonne vedenej exekúcie súdnemu exekútorovi. Ďalej poukázal, že v dôsledku nezákonne vedenej exekúcie bol vylúčený z možnosti nakladať so svojím majetkom, majetok nadobúdať. Odvolací súd, tak ako prvoinštančný súd, sa absolútne nezaoberali týmito dovolateľovými námietkami o porušení vlastníckych práv protizákonne vedenou exekúciou a nie len arbitrárne, ale až absurdne konštatovali, že nedošlo k žiadnemu poškodeniu dovolateľa. Dovolateľ ďalej namietal, že v replike odvolacieho konania doplnil návrh na predloženie prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru EÚ. Ale odvolací súd sa v rozsudku absolútne nezmenil o replike dovolateľa v odvolacom konaní, ani o predložených prejudiciálnych otázkach súdnemu dvoru EÚ uvedených v replike, a ani sa k ním absolútne nevyjadril.

3.3. Dôvod dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 432 CSP v zmysle argumentácie dovolateľa k nesprávnemu právnenému posúdeniu odvolacieho a prvoinštančného súdu došlo konštatovaním, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie žiadnej z podmienok, s ktorými zákon spája vznik zodpovednosti za škodu, aj keď oba sudy nedali odpoveď na námietku dovolateľa, že rozsudky Súdneho dvora EÚ a Smernica Rady 93/13/EHS majú prednosť pred zákonmi SR a taktiež pred zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zákon o náhrade škody) a že nerešpektovaním tejto Slovenskou republikou medzinárodne ratifikovanej zmluvy a rozsudkov súdneho dvora EÚ exekučným súdom je preukázaný nesprávny postup exekučného súdu vo všetkých dovolateľom v žalobe namietaných bodoch nesprávneho postupu. Je pritom neprípustným porušením práva EÚ (effet utile), pokiaľ vnútroštátny súd prizná strane konania nárok na základe ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré je v rozpore s právom EÚ. Takáto situácia dokonca zakladá nárok účastníka konania na náhradu škody (podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-224/01 Köbler). K nesprávnemu právnenému posúdeniu došlo tiež konštatovaním odvolacieho súdu, že dovolateľ sa nijako nebránil protizákonnej exekúcii a nepodal námietky proti exekúcii v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, aj keď dovolateľ uviedol v odvolacom konaní rozsudok Súdneho dvora EÚ C-448/17, ktorým dovolateľ poukazoval na nesprávne právne posúdenie prvoinštančným súdom, kde Súdny dvor EÚ rozhodol, že problematická je už zákonná povinnosť, že poškodený by sa mal vyjadriť v lehote 15 dní a svoje námietky ešte aj odôvodnil a že je úplne irelevantné, či námietky proti exekúcii podal alebo nie, pretože to nie je rozhodujúcou okolnosťou, spôsobilou zvrátiť záver o nenaplnení cieľov Smernice Rady 93/13/EHS exekučným súdom. Odvolací súd taktiež nedal odpoveď na námietku dovolateľa, že taktiež rozsudkami Súdneho dvora EÚ interpretovanými dovolateľom v prvoinštančnom a odvolacom konaní je vyvrátené tvrdenie ÚS SR použité v rozsudku súdu prvej inštancie (sp. zn. I. ÚS 135/2020), že za priebeh exekúcie zodpovedá len súdny exekútor, keďže z uvedených rozsudkov súdneho dvora EÚ je nepochybné, že súd je zodpovedný za exekúciu od obdržania žiadosti o udelenie poverenia až po jej skončenie, a to s jasnými povinnosťami vyplývajúcimi z úijného práva ochrany spotrebiteľa. K nesprávnemu právnenému posúdeniu došiel odvolací súd aj pri odôvodnení návrhu dovolateľa na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania o otázke, či zákon č. 514/2003 Z. z., konkrétne ustanovenie § 9 ods. 2 neodporuje úijnému právu, keď v odseku 30 rozsudku uviedol, že takýto návrh nemá oporu jednak v Civilnom sporovom poriadku, ani v zmluve o fungovaní EÚ (ZFEÚ). Že v zmysle článku 267 ZFEÚ má Súdny dvor EÚ právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú a) výkladu zmlúv, b) platnosti a výkladu aktov, inštitúcií, orgánov alebo úradov, alebo agentúr únie. Ako teda vyplýva zo znenia ZFEÚ, Súdnemu dvoru neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom EÚ, ani aby

vykladal zákonné alebo iné právne predpisy vnútroštátneho práva, alebo aplikoval právo EÚ na konkrétne situácie v prípadoch prejednávanych vnútroštátnymi súdmi. Cieľom prejudiciálneho konania je „pomôcť“ vnútroštátnemu súdu pri rozhodovaní veci, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, a to všeobecným výkladom ustanovení práva EÚ, resp. Posúdením platnosti relevantného právneho aktu EÚ. Súdny dvor tak môže poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď na ním položené otázky, ktoré sa musia týkať práva EÚ a nie vnútroštátneho práva. Prejudiciálne konanie je teda konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ predovšetkým zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva EÚ. Žalobcov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, preto odvolací súd považoval za nedôvodný a bezpredmetný. Ďalším nesprávnym právnym posúdením odvolacieho súdu je konštatovanie, že v čase vydania poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie exekučným súdom existovala výrazne nejednotná súdna aplikačná prax týkajúca sa posudzovania právnych účinkov rozsudkov vydaných v rozhodcovských konaniach, aj keď dovolateľ predložil prvoinštančnému súdu rozsudky Súdneho dvora EÚ o neplatnosti rozhodcovských rozsudkov a ich časovou účinnosťou od účinnosti Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré boli známe už dávno pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom, pričom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd bol už v platnosti § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka (aj keď v odlišnom znení): „Za neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“

3.4. Dovolateľ zároveň dovolaciemu súdu navrhol, aby predložil prejudiciálne otázky na Súdny dvor EÚ 1): „Či zákon SR o náhradu škody (konkrétne § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) neodporuje úniijnému právu (čl. 47 Charty základných práv EÚ, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 38 Charty základných práv EÚ), keď v zákone je uvedené, že: „Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na 7 prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“

2): „Či sa má zásada efektívnosti Smernice 93/13/EHS, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 288 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že súdy Slovenskej republiky sú povinné riadiť sa rozsudkami Súdneho Dvora EÚ a ich časovou účinnosťou, alebo rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr. žalovanou a prvoinštančným súdom v rozsudku preferovaným Uznesením ÚS SR sp. zn. I. ÚS 135/2020 o nekonštatovaní prieťahov v danom exekučnom konaní z odôvodnením, že súdny exekútor je zodpovedný za priebeh exekúcie a naproti tomu rozsudky Súdneho dvora o neplatnosti rozhodcovských doložiek a rozhodcovských zmlúv a povinnosti súdov zastavovať takéto nútené výkony a podľa časovej účinnosti rozsudkov Súdneho dvora EÚ o povinnosti súdov zaoberať sa takýmito vzťahmi až od účinnosti Smernice Rady 93/13/EHS) majú prednosť pred rozsudkami Súdneho dvora EÚ a súdy sú povinné riadiť iba rozhodnutiami ústavného súdu bez ohľadu na judikatúru Súdneho dvora EÚ a ESLP?“

3): „Či sa má zásada efektívnosti Smernice 93/13/EHS, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 288 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 135/2020) a postup exekučného súdu odo dňa 09. 06. 2008 (dátum obdržania žiadosti o udelenie poverenia na vykonávanie exekúcie od súdneho exekútora) do dňa 02. 08. 2019 (dátum nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti Uznesenia o zastavení exekúcie), t. j. po dobu viac ako 11 rokov ODPORUJE Smernici Rady 93/13/EHS, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 288 Zmluvy o fungovaní EÚ, čiže DOŠLO k nesprávnemu postupu exekučného súdu, nesprávnemu vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie a inému nezákonnému zásahu do práv žalobcu - Úniijných práv o ochrane spotrebiteľa?“

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

5. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťela vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolaťel v dovolaní nenamietal chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13.1. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ mal v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa odvolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, a to konkrétne tým, že keď nevzal v úvahu nastolené námietky podporené judikatúrou Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 324/2021-49 zo 14. júla 2022, kde Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa rozsudku súdneho dvora c-488/17, smernice 93/13/EHS, princíp ochrany spotrebiteľa okresný súd vôbec nezohľadnil, v dôsledku čoho z jeho strany došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Odvolací súd sa však absolútne nezaoberal týmito námietkami v zmysle argumentácie dovolateľa, rozhodujúcimi pre toto súdne konanie a arbitrárne konštatoval, že ani táto odvolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom nebola naplnená.

13.1.1. Pokiaľ dovolateľ mal za to, že sa odvolací súd s predmetnou námietkou vo svojom odôvodnení nezaoberal, dovolací súd poukazuje na bod 29 -30 rozhodnutia, v zmysle ktorého konštatoval:

29. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa absolútne nezaoberal dôkazmi žalobcu o porušení Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a neaplikoval princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že nepopiera princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa, avšak aplikácia tohto princípu neznamená automatické preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako žalobcom uvádzaná smernica neupravuje spôsob posudzovania vzniku nemajetkovej ujmy, ale upravuje vzťahy spotrebiteľa a dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. Takýto vzťah však nebol predmetom v posudzovanej veci.

30. Žalobca vo svojom odvolaní zároveň navrhol odvolaciemu súdu, aby na Súdny dvor EÚ predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázke, či zákon č. 514/2003 Z. z., konkrétne ustanovenie § 9 ods. 2 neodporuje úijnému právu. K tomu odvolací súd uvádza, že takýto návrh nemá oporu jednak v Civilnom sporovom poriadku, ani v zmluve o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“). V zmysle článku 267 ZFEÚ má Súdny dvor EÚ právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú a/ výkladu zmlúv, b/ platnosti a výkladu aktov, inštitúcií, orgánov alebo úradov, alebo agentúr únie. Ako teda vyplýva zo znenia ZFEÚ, Súdnemu dvoru EÚ neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom EÚ, ani aby vykladal zákonné, alebo iné právne predpisy vnútroštátneho práva, alebo aplikoval právo EÚ na konkrétne situácie v prípadoch prejednávanych vnútroštátnymi súdmi. Cieľom prejudiciálneho konania je „pomôcť“ vnútroštátnemu súdu pri rozhodovaní veci, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, a to všeobecným výkladom ustanovení práva EÚ, resp. posúdením platnosti relevantného právneho aktu EÚ. Súdny dvor EÚ tak môže poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď na ním položené otázky, ktoré sa však musia týkať práva EÚ, a nie vnútroštátneho práva. Prejudiciálne konanie je teda konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ predovšetkým zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Žalobcov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, preto odvolací súd považuje za nedôvodný a bezpredmetný.“

13.1.2. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd sám v rozsudku konštatoval žalobcove vyjadrenia, že protizákonne vedeným exekučným konaním v spojení s nesprávnym úradným postupom trvajúcim 11 rokov, bolo nezákonným zasiahnutím do jeho práva a v rozpore so zákonom bol jeho majetok znížený o sumu 1.340 eur, ktorú zaplatil v rámci protizákonne vedenej exekúcie súdnemu exekútorovi. Ďalej poukázal, že v dôsledku nezákonne vedenej exekúcie bol vylúčený z možnosti nakladať so svojím majetkom, majetok nadobúdať. Odvolací súd, tak ako prvoinštančný súd, sa absolútne nezaoberali týmito dovolateľovými námietkami o porušení vlastníckych práv protizákonne vedenou exekúciou a nie len arbitrárne, ale až absurdne konštatovali, že nedošlo k žiadnemu poškodeniu dovolateľa. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolateľa, dovolací súd poukazuje na bod 25 rozhodnutia odvolacieho súdu, v

zmysle ktorého:

„25. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie žiadnej z vyššie uvedených podmienok, s ktorými zákon spája vznik zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko už v žalobe absentuje jednoznačné označenie titulu - príčiny vzniku škody. Nárok na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci vzniká za predpokladu, že existuje relevantný titul uplatneného nároku, teda že existuje nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup spĺňajúci pojmové znaky vymedzené samotným zákonom č. 514/2003 Z. z. Žalobca na jednej strane poukazuje na vydané poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré považuje za nezákonné rozhodnutie, a následne má za preukázané, že v exekučnom konaní došlo k prietahom v konaní, ale čo malo byť príčinou vzniku škody jednoznačne neuvádza. Odvolací súd zároveň poukazuje na vyššie uvádzaný priebeh exekučného konania, v ktorom súdny exekútor bol súdom poverený na vykonanie exekúcie, pričom upovedomenie o začatí exekúcie žalobca ako povinný v exekučnom konaní prevzal dňa 12. 08. 2008, a v zákonnej lehote nepodal voči exekúcií námietky. Skutočnosť, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie ešte nemožno považovať za ústavne relevantný zásah do podstaty základného práva na spravodlivý proces, keďže ide o začiatkové štádium exekučného konania, keď súd predbežne zisťuje či existuje spôsobilý predbežný exekučný titul. Dôkazom toho, že nejde o nesprávny postup všeobecného súdu je aj skutočnosť, že povinný sa má možnosť brániť podľa rozsahu exekúcie, alebo namietať exekučný titul bezprostredne po tom, čo mu je doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Súd prvej inštancie správne v dôvodoch rozhodnutia zdôraznil, že v období rozhodovania o vydaní poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, existovala výrazne nejednotná súdna aplikačná prax týkajúca sa posudzovania právnych účinkov rozsudkov vydaných v rozhodcovských konaniach. Aj z rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky predložených žalobcom vyplýva, že exekučné súdy síce zamietali žiadosť o udelenie poverenia na základe rozhodcovských rozsudkov, avšak nie pre neplatnosť rozhodcovskej doložky, ale z dôvodu, že tieto zaväzovali povinných na nedovolené plnenie spravidla v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z. z. Až Najvyšší súd SR zaujal stanovisko k povinnosti exekučných súdov skúmať existenciu, respektíve platnosť rozhodcovských doložiek vo svojich rozhodnutiach zo dňa 21. 03. 2012 pod sp. zn. 6Cdo/1/2012, a zo dňa 16. 01. 2013 pod sp. zn. 6Mcd/9/2012.“

13.1.3. Pokiaľ dovolateľ ďalej namieta, že v replike odvolacieho konania doplnil návrh na predloženie prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru EÚ, ale odvolací súd sa v rozsudku absolútne nezmienil o replike dovolateľa v odvolacom konaní, ani o predložených prejudiciálnych otázkach súdnemu dvoru EÚ uvedených v replike, a ani sa k nim absolútne nevyjadril, dovolací súd poukazuje na bod 30 rozhodnutia odvolacieho súdu, kde bolo konštatované, že predložený návrh nemá oporu jednak v Civilnom sporovom poriadku, ani v zmluve o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“). Nakoľko v súlade s článkom 267 ZFEÚ má Súdny dvor EÚ právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú a/ výkladu zmlúv, b/ platnosti a výkladu aktov, inštitúcií, orgánov alebo úradov, alebo agentúr únie. Ako teda vyplýva zo znenia ZFEÚ, Súdnemu dvoru EÚ neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom EÚ, ani aby vykladal zákonné, alebo iné právne predpisy vnútroštátneho práva, alebo aplikoval právo EÚ na konkrétne situácie v prípadoch prejednávanych vnútroštátnymi súdmi. Cieľom prejudiciálneho konania je „pomôcť“ vnútroštátnemu súdu pri rozhodovaní veci, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, a to všeobecným výkladom ustanovení práva EÚ, resp. posúdením platnosti relevantného právneho aktu EÚ. Súdny dvor EÚ tak môže poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď na ním položené otázky, ktoré sa však musia týkať práva EÚ, a nie vnútroštátneho práva. Prejudiciálne konanie je teda konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ predovšetkým zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Dovolateľov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, preto odvolací súd považoval za nedôvodný a bezpredmetný.

13.1.4. V súvislosti s predmetnými námietkami dovolateľa, vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd konštatuje, že sa odvolací súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s predmetnými námietkami a za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

14. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením

dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat', že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

17. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

18. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní.

Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania.

20. Dovolateľ nevymedzil právnu otázku, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu zákonom stanoveným spôsobom, a teda v tejto časti je dovolanie neprípustné. V prípade ak by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priesiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03). Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

21. Celá časť dovolania v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie sa týkala posúdenia splnenia podmienok, s ktorými zákon spája vznik zodpovednosti za škodu, taktiež určenia zodpovednosti za vedené exekučné konanie, predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ a polemiky dovolateľa s naplnením predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy. Dovolateľ nenaformuloval právnu otázku, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a len jeho nesúhlasné stanovisko s naplnením predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy a nepredložením prejudiciálnych otázok nie je spôsobilé založiť prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu dovolacím súdom.

22. Záverom dovolací súd k požiadavke dovolateľa o predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že proti rozhodnutiam odvolacieho súdu zákon nepripúšťa opravné prostriedky (okrem ústavnej sťažnosti), vzťahuje sa naň čl. 267 ods. 3 ZFEÚ, podľa ktorého ak sa otázka platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Súdny dvor však už opakovane vyslovil, že čl. 267 ods. 1 ZFEÚ mu neumožňuje uplatniť predpisy Únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu zmlúv a aktov prijatých inštitúciami Únie.

22.1. Dovolací súd má na pamäti, že predmetom prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEÚ nemôže byť otázka, či bolo správne aplikované právo Európskej únie v konkrétnej veci. Článok 267 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorého rozhodnutia nemožno napadnúť súdnym prostriedkom nápravy podľa vnútroštátneho práva, je povinný predložiť Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu práva Únie, ktorá bola pred ním nastolená, pokiaľ nekonštatuje, že táto otázka nie je relevantná alebo že predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdneho dvora, alebo že výklad práva Únie je taký jasný, že nie je priestor na žiadne dôvodné pochybnosti. Vzhľadom na všeobecnosť dovolateľových tvrdení (aj navrhovaných otázok), o potrebe obrátenia sa na Súdny dvor Európskej únie, dovolací súd dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdnym dvorom EÚ. Dovolací súd preto napriek snahe neidentifikoval v danom obsahu nijakú otázku, ktorej polozenie Súdnemu dvoru Európskej únie by malo význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci, nakoľko zodpovedanie prvej uvedenej otázky v bode 3.4. tohto rozhodnutia vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky a otázka druhá a tretia sú otázkami skutkovými.

23. Vzhľadom na vyššie v súhrne uvedené v danom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, túto však nevymedzil zákonným spôsobom, pričom uplatnený dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f) nie je dôvodný, v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie žalobcu v sumáre zamietol podľa ust. § 448 CSP.

24. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnému žalovanému voči v dovolacom konaní neúspešnému dovolateľovi. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalovaného preukázaný nie je, preto dovolací súd žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.